

Az Akita Inu

Az egyik kereskedelmi csatornán lehetett manapság hallani erről az eddig nemigen ismert fajtáról: az akitáról. De mit is lehet tudni róla, és kinek ajánlható a tartása?

Az Akita Inu, Japán nemzeti kutyája nagyon erős és tekintélyes fajta. Legkülönlegesebb külső jegyei a fülei, amelyek kicsik, hegyesek, háromszögletűek, egyedülálló módon a fej két oldalán helyezkednek el és ferdén előre állnak, valamint a farka, mely a háta fölé kunkorodik. A szügye és feje a medvére emlékeztet. Szőrzete durva és sűrű, évente kétszer-háromszor vedlik. Sajnos ezen időszakok alatt bonyodalmat okoz tartása, mert állandóan fésülni, kefélni kell a szőrét. Színei csillogóak és tiszták, mintázata jól körülhatárolt. Megjelenése fenséges, azonnal elismerést vált ki. Méltóságteljes, nyugodt és nem ismer félelmet, remekül védi a családot és az otthonát.

Az akitát, ezt a tipikusan japán kutyát – az angolszász országok kivételével – világszerte elismerik. Az amerikaiak azonban azon igyekeznek, hogy a Japánban kitenyésztett fajtától tökéletesen különböző változatot alakítsanak ki.

A japán akita eredetileg közepes nagyságú vadászeb volt. Igazi spicctípus. A kanok marmagassága legfeljebb 70 cm, a szukáké 64. A leggyakoribb szőrszín a vörös. Fontos kritérium a fehér szín az arcorri rész két oldalán, az állkapocs alatt, a torkon, a mellkason és a hason, valamint a farok és a végtagok belső felületén. Hibának számít a lefittyedt ajak, a túl domború homlok és minden olyan vonás, amely az amerikai vértestvérré emlékeztet. ☺

Az amerikai változatra a nagyobb termet és az erőteljesebb testalkat jellemző. Egy Hollandiába importált egyed marmagassága például 72 cm volt, és több mint 60 kilót nyomott. Az amerikai változat minden színben előfordulhat, fekete maszkkal vagy anélkül is. Jellemét tekintve méltóságteljes és bátor, fajtársaival szemben domináns módon viselkedik.

Napjainkban az Egyesült Államokban bejegyzett „akiták” 98 százaléka amerikai típusú. Évente 10 000 kölyök születik, s egyedül az USA-ban mintegy 100 000 példányt tartanak nyilván. Japánban viszont - természetesen az eredeti változathoz - évente 400 000-et jegyeznek be!

Az akitát egész fiatal korától fegyelmezni és nevelni kell, ha azt akarjuk, hogy jó, és szófogadó családi kedvenc váljon belőle. Mivel engedetlen, nevelése sok időt, türelmet, és megértést igényel. Az Akita nem mindenki számára jó választás. Sajnos hajlamos arra, hogy más kutyákkal agresszív legyen. Csak olyan ember vállalkozzon a tartására, akinek már korábban is volt dolga kutyával, és tisztában van a kutyatartás fortélyjaival. Az akita tartása és nevelése határozott személyiséget követel, akit a kutya minden körülmények között elismer gazdájának (dominánsnak), ellenkező esetben a kutya könnyen a gazda fejére nőhet és abból nagy problémák és balesetek (harapás) lehetnek.

Összeállította:

Dr. Sütő András

Kisállatgyógyász szakállatorvos